

Er Middare ej Duger . . . " " " "

Fästän han brinner het.

Ponera åter nu, af en ung Boddbetjent med en skjön figure som determinerade sig til Fändrickshöflar på extra stat för 4000 Dal, (likväl wid någon främmande Armé) och til den ändan sökte någon rik Präst, flicka eller Borgardotter NB. i Småstäderna til Gemål, skulle hos mig begära handräkning i en dylik intention, så kosta de 15 R:dal., de kunna wäl ej bli med prickar, men åtminstone skall ej comma, *commacompunctum*, colon, semicolon tryta, se här ett model.

Mamsell! hwad fassig smärta!

Ert wackra lif mig ger,

Mi wet; jag har et hjerta ;:

Och ännu mycket mer.

Blott: at behaga Er,

At Er med lagrar öfwerhopa

Jag följer Årans röst:

Och tag mig S. — ur Europa!

Skall icke Turken denna höst.

En Kärleks-vers för 32 S. at Arméns Under-Officerare eller Soldater wid Hans Konlig Majeståts Lif-Garde och deras wedertli-
kar kan exempelwis låta så här:

Min kära Elka söt och liten!

För hwem som helst war mjuk och trinn!

Men wet du hwad, den bästa biten

Den faller alltid på mitt sinn.

En annan gång skall denna Prospectus tillika med flera exempel
continueras. Utgifw.

Militairiske Tyheter.

Uf Trycket är nu utkommet Kongl. Maj:ts Wådiga Reglemente huru förhållas skall med Lif-Gardets, Lätta Dragonernas af Kongl. Maj:ts Lif- och Hus-Troupper ic. ic. ic.

Det är daterat samma dag som det nu warande Arméns Reglemente eller d. 23 Maji 1781, men formatet är in quarto, kostar 1 S. och består af 17 SS. Med 10:de S. börjas förhållandet i Sätt.

§. 12.

Från alla Commenderingar som icke af Generals-personer ansökas, vill Konglig Maj:t Theß Lif-Garde såsom första Regimentet och Lätta Dragonerna i Tåder befria, dock hafwa the icke at sig the Commenderingar undandraga ther någon af thesas egna Officerare hafwa högsta befälet.

Den 26 Janii gjorde Kongl. Artilleri Regimentet sin General Exercice på Ladugårds-järdet — Herr General Majoren och Commendeuren Baron Sinclair commenderade.

Den 28 Junii skedde General Exercicen wid Hans Kongl. Maj:ts Lif-Garde til fot — Herr General Majoren och Commendeuren Amnoff commenderade.

Samma dag hölts slut-Exercicen wid Hans Kongl. Maj:ts Lif-Garde til häst — Herr Öfverste Lieutenanten och Ridd. Baron Ehrensvärd commenderade.

Samma dag gick slut-Exercicen för sig wid Högstförlig Hennes Kongl. Maj:ts Lif-Regemente — Herr Öfversten och Riddaren Baron Pfeiff commenderade.

Den 30 förmiddagen efter et tidskifte af en månad upbröts Troupparna som ehuru de camperat tillsammans på en linie, likväl commenderades under Hans Konglig Maj:ts fränvaro af fyra sär-skilda Chefer.

N:o 95. utgifwes den 7 Julii eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag-Bladet:

Wålsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Släkten,

N:o 95.

Stockholm den 7 Julii 1783.

En Tyranns Belägenhet *).

Denys är i Historien känd som Tyrann — En af dess Courtisaner, benämd Damoclés, talade en gång i Hans närvaro, med entusiasm, om Despotens wälde, Rikedommar, Arméer och åra, om hans kostbara Palatser, hans prägtiga Theater-byggnader och equipager, om hans Garderob, Féter, samt mångfaldiga nöjen, hwaraf han gjorde den slutsatsen, at Denys war den lyckligaste menniska i werlden. Tyrannen, mera upriktig den dagen än han före varit, mera upriktig än Tyranner plåga wara, sade då til honom: „Efter du tror mig wara så lycklig, skall du sjelf få njuta min lycka. Gjør dig redo, om du wil, at i morgon föreställa min person: Du skall få lära känna min belägenhet.“ — Damoclés war utom sig af glädje öfwer Furstens tilbud. I sin otåligen längtan efter den lyckfälgghet, som wäntade honom, kunde han ej sofwa öfwer natten. Dagen därpå, wid den timman, då han efter reglörne borde wakna, woro hans förmak redan upfylde af en oräknelig mängd Laquejer, Kammarherrar, och alla slags Hofmän. Man afwäktade hans tilstånd at få tråda in i Sängkammaren. Han befalte et ord — och knappast war det sagt, innan hundrade personer woro i rörelse at lyda hans wilsja. Han steg up ur sin säng för at klåda sig: Af femtio klådnigar, de at dra rikaste och präktigaste han nånsin sedt, frågade man hwilken han behagade at wålja. Guld, Jouveler, band och broderier lågo på alla håll utbredda för hans ögon. En oräknelig mängd af människor, i de grannaste drågter, strömmade til at bese och upwagta Hans Majestät: Rikets förenämsta Ambetsmän stodo wördnadsfulle och bugande fring hans Toilett. Han talade: och man stälde sig liksom man

hör-

* Inskändt och tagit ur *Amusemens Philologiques*, Tom. II. pag. 28. Quatrième Edition, de Halle, 1774.

hörde et Oracel. — Då han war klädd, fördes han in uti större rum, hvilka pryddes på det öfvermådigaste och måst lysande sätt, förkjusades helt och hållit den nya och gwinliga Regenten. Man satte honom på en slags Thron, gjord af Guld och Elphenben, samt beträckt med de dyrbaraste hyenden. Hof-fruntimmerne, sköna och färgade, omgäfwade hans person, med blottade bröst och armar, retade hans passioner, samt wissade i sina åtbörder den största undergifwenhet för hans befallningar. Wältids-timman inföll omsider, och Bordet war anrättadt i proportion emot allt det öfriga: Skänkarne woro rigtade med de härligaste winer, hvilka presenterades uti Guld och Silfver-kärl; den lufwaste Concert låt höra sig ifrån den talrikaste Orchester — med et ord: ingen ting kunde wara tilkredt med mera pragt, mera kosnad, mera förträffelighet, än denna dagen. Denys hade icke sparat något at förkjusade den storrblindade Courtisanen, och denne war drucken af sin lycka. Hans wällustiga sinnen, smickrade på så många sätt, sade honom i hwart ögonblick at han war den sällaste af alla människor — Men hans sällhet räckte ej länge. — Af en händelse råkade han at kasta up ögonen. Himmel! hwilken syn! — Han blef då warse et blottadt Swärd, som war fastadt wid taket endast med en swag tagel-tråd, och hwars skarpa udd hängde mitt öfwer hans hufwud — Strax blir han känslolös för alla behagligheter, som så intagit honom: En kall swett öfwergår hela hans kropp; Han är döf för alla de nöjen, som tilbjudas sig åt honom: Han ser nu icke annat än det dragna Swärdet, och faran. Uppfild af den lifligaste förskräckelse ber han blott om tilstånd at slipa ifrån sitt wädeliga ställe, och betygar, at han aldrig mera, på sådant sätt, wil bli lycklig —

Sortskättning af Utdragen ur *Helvetius* se N:o 88. 91 Andra Skäcken samt 33. 40. 93 och 94 af Sidsta Skäcken.

Den Nero på Theatren trugade sig till åskådarens bifall, så ser man Vizirerne, mera barbariska än Nero, åläggad dem at berömma sig, hvilka de öfwerlasta med pålagor, illa handtera, trampa och sönderflita. De likna härutinnan Tiberius: Under hans Regering straffade man de uslingar, hvilka i förtrycket wägade sucka och beklaga sig; ty allt är brottligt, säger Svetonius, under en Surste, som alltid känner sig brottlig.

Då man blifwer warse Förtjensten i en krökt ställning framför en oskickelig Vizir, eller en föracktelig Snöpinge, så twingas man at på-

påminna sig den löjliga tvördnad, som Japoneseerne bära för Franor-
ne, hwars namn de ej wäga nämna, utan at säga förut: O! *Thuri-*
sama, eller Min Nådige Herre.

„Före at blifwa en god och rätt Slaf, en Slaf, som har condui-
te, måste man börja med at wara en ejat Wiedborgare,“ säger
Præsidenten Montesquieu.

Et Folk, som Despotismen fördärwat, hwad har det öfrigt? —
Jo, kanske det courage at beundra stora Gärningar på Theatren el-
ler i Historien — men aldrig det, at sjelf verkställa dem.

Då Holländarne affstuddade sig Tråldoms-öket, och gjorde sig
til et fritt folk, sade Balzac om dem: „Detta folk har förtjenat, at
„hafwa Gud sjelf til Konung, så wida det icke längre kunnat ut-
„härda, at hafwa en Konung til Gud.“

När Thamas-Kouli-Kan eröfrade Indien, fann denna Prints
icke flera än en enda agtningwärd människa i hela Mogols Rike;
det war en man som hette Mahmouth, och som war förwist ifrån
Hofwet.

Gifwes någon tassa mera wanhederlig för menfligheten än den
Audience en Vizir gifwer åt sina kreatur? Man ser då huru denna
upblåste mannen, i en dum alswarsamhet, med en sjelstagen myndig-
hets mine nalkas en hop bugande slafwar; och huru dessa, med ordr-
liga och nedslagna ögon, tysta och rådda, afbida darrande den Nå-
den at ihogkommas med et ögnkast.

Den, som åtnöjer sig med litet, är den enda, som aldrig kan
corromperas — Engelska Hofwet behöfde at draga til sitt parti en
förmån Engelsman af en utmärkt förtjenst. Lord Valpole går där-
före til honom och säger: „Jag har Kungens befallning at försäkra
„Er om hans protection, och at betyga den oro han hyser därför,
„at ännu icke hafwa gjort något til Er förmån, samt at tilbuda
„Er et ämbete, som kan wara mera swarande emot Edra tjänster,“ —
Innan jag yttrar mig öfwer Edra tilbud, sade den dygdiga Engels-
mannen til Ministern, så tillåten mig at få låta frambara min soupée
i Er närvaro — den blef inburen, och bestod af en färbog hwaraf
han redan spifat middag. Milord! tillade han, wändande sig til Lord
Valpole, menar Ni at en man, som med en sådan måltid är tillfreds-
ställd,

fräld, kan lätteligen winnas af Hofwet? Säg til Konungen hvad Ni sedt; det är det enda swar jag har at gifwa.

Det är Despotismens egenfkap at quäfwa alla passioner; och så snart Själarne, igenom passionernas död hafwa förlorat deras drift och spänstighet; så snart Medborgarena hafwa blifwit insöfde genom yppighetens, lättjans och wäcklighetens Opium, då börjar Staten at förtära sig sjelf: Det utwärtens lugn hwaraf hon tyckes wara i åtnjutande, är, för den wisas öga, icke annat, än et säkert förbud til en förestående undergång.

„Om Pesten, säger Gordon, skulle hafwa at utdela Strumpebands-
„Orden, Nådetecken och Pensioner, så skulle det finnas nog nedrige
„Predikanter, nog låga Advocater, för at påstå det Pestens Regering
„wore et Jus divinum, och at man syndar emot Honom, som på Jor-
„den sitter i Guds stad och ställe, då man i affigt at förwara sig
„för dess dödeliga smitta, wägar bruka några Preservativer.“

Dygden, om den ock i Secler warit kufwad och tryckt, återfår hela sitt lif, så snart en rättwis och dygdig Furste stiger på Thronen. Hans ankomst är at likna wid Solens. När denne dagens Konung genomtränger och förskingrar de mörka skyar, som betäckte Jorden, då uplifwas allt i hela Naturen, allt får et nytt och behagligt skick, Jordbrukare wimla redan på de gröna fälten, Skogarne återställa af glada läten, och från Ekarnes toppar höres foglarnes besjunga hans upgång *).

Annonce.

I nästa Nummror får man läsa Kongs-Trädgården Poëm, insändt, och bdr wara roligt nog för alla dem som hafwa promenerat, promenera och skola promenera därstädes i sommar, och alla återstående somrar. Man wil ej neka at icke wisa drag kunna wara något litet Satiriska, hwilket torde misshaga läsaren, men detta stället är ej mera än et, och det kan lämnas oläst, blott Numren köpes.

*) Lycklige Swänskar! Ni känneu wärdet af denna tanken

Inskändaren.

N:o 96. och 97. utgifwes den 11 Julii eller nästa Fredag.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. Brodin, 1783.

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 96. och 97.

Stockholm den 11 Juli 1783.

Non. Je n'ai écrit pour Vous, Automates ferviles!
 Fiers Esclaves des Cours! Vains Habitans des villes!
 DE NEUCHATEAU.

Kungs-Trädgården, Poëm *).

Nen dagens Ocean på rymden länge swallat
 Men Lärkans fria sång til lifwets nöjen kallat.
 Jag waknar. Glädjens Gud mig med sin spira röd
 Och minnet af förtryck mig mer ej mislynt gör.
 Må ångstan fritt sitt gift på Lastens trålar gjuta!
 Det lugn skal följa mig som ej Tyranner njuta.
 Skall mig en framtid bry som owisshet hår mig til?
 Nej — timman jag har qwar, jag sorglös nyttja wil!

Min Frihet, Hår-friseur! må du mig ej betaga
 Förän jag kallar dig, jag sjelf will håret laga
 Hwarföre pudra mig? — jag wet hwad mången tror
 Ju mera wårdslösst klädd; ju mera lärd och stor.
 Min sann! min gamla frack ej sitter just så illa
 Fast nästan sliten mer än Salig Bolds Postilla.
 Kan jag med heder ej på promenaden gå?
 Min sko är à la spa, min hatt är wid och grå.

Bedrog mig wäl mitt hopp? se porten öpnad blifwer,
 Och för så stort besvär jag sex des slanten gifwer,
 Nej! hur han bugar sig och nog ej tacka wet —
 Köps för så litet mynt så mycken höflighet?

O! hwilket Lazareto! fring dessa buffar swårswar!
 Där wid et Celzer-kruis en mager skepnad båswar
 Tre weckor hållsans Gud af honom offer får
 För det han Astrild tjent i mer än tjugo år.

Jag darrar . . . i hwar lem sig sjelfwa fasan sprider —
 Där på en liten kåpp en Alexander rider,
 Hår ses en två-års Mars med ros af gula band
 Marchera Numro 1, ledd af sin Nympas hand
 Den förra yr och rass igenom hopen tränger

Och

Du sin Bucephalus fring Subbars stenben svänger
Den andra mindre djurf . . . , tro ej han lärt at fly
Nej nej . . . , han kryper op en ny point de vue.

Zyft! med en bladerik bok en föttfull Man jag skådar
At han är Filosofhe, hans långa Jaeka bådar,
Han grubblar, blir förtjust, och stundom ropar mårt!
Hwad låser han Homer! nej — Lotta Frölichs verk.
Må med så höga ting han frött sin hjärna bråka
Jag går en annan tractt at någon Skönhet råka.

Hwad lycka! En . . . ja Två . . . om syn mig ej bedrar,
Jag just de samura mött, då än et barn jag var.
Når soleva ljungar fram, når hon i böljan brinner
I åffa, regn och slast, Mamfeller! Er jag finner.
Men det jag undrar måst at Ni ej tröttnen ut
Ifrån den första Maji och til September slut.
Kan Hufvudstadens pragt ej Edra någon skifta?
Sex år Ni mondrat här . . . sex år . . . och än ej gifta?

O Tappethet! din Son! hwad galonerat sten!
I bröstet bår han Mars, men Venus i sitt ben,
Hwad letar han så grannt? — Jag måste Hjelten följa
Han flyndar til en häck — Plår Phryne där sig bölja?
Jo! af en svart Saloppe en flyktig skymt jag ser —
Det hwistlar . . . suckar . . . ack! där äro säkert fler.
Hjelp Himmel! hwilken Man med en högwordig maga!
Han höres öfwer köld och öfwer hårdhet klaga.
Med swarta Käpan prydd jag tror han liknar måst
Hwad på vårt tungomål Wi wödsamt kalla Präst.
Til denna Moralist jag låna will mitt öra
„Wid Simlen sielf jag swår — Det bör ock Prästen göra
„Uppriktig är min själ — Det hör ock Prästen til.
„Kom! Kom! — På Biffens wäg han henne föra will
„Du mina suckar hör — Hwad hjertal tånl! han gråter
At få et willse Lamm til sina Hjordar åter
„Tag denna beurs — Guds Man! din hand (nu må jag le)
Ar för at gripa glöed! men icke för at ge.
Na Nymphens bröst beweks: hon röd ur häcken smygtes
„Mit Barn! gå du förut och jag i spåren flygtes
Tånl, han wil okänd bli! Jag nu en hyrwagn ser.
De resa. Nå farwål! Guds ånglar följte Er!
Hwad sannolikast är och hwad naturligt hån det
„Han denna Fiollan nog på flera sätt omwänder
Se där en mjuk Figur — för hwems han går förbi

Han hatten af sig tar at middagsfaytling bli:
 Välkommen Västanfläckt! som flor och fjädrar flakar —
 En Fröken träder fram . . . Jag lifwets wällust smakar.
 För hennes kinders smink blir bleka liljan röd
 Natur! när alt du mist, har konsten öfwerflöd.
 Behaga, tåcka kön! det är alt hwad du söker
 Du lånar dig en pragt, din längd med torn föröcker,
 Men Evas Dotter hör! är skönhet ej din lott?
 Så war dock öm och god — du ju et hjerta fött.
 „ . . . Men jag Magister blir, den wackra jag förglömmet
 Som under trädens hwalf sig med sitt fallskap gömmer,
 Hon skrattar, pratar högt — och jag på afstånd hör
 Hur Hon i största hast en adlig indastring gör.
 Se hwilket garnaturs: det borde broket wara
 Kors! swarta klackar . . . Kors! så hit i trågåln fara . . .
 Min mor! se hwad för flor, det ju ei prickat de
 Cousine! den på sin bals et hand af arter bär . . .
 Och Roben utan släp — ack! se det Wäpet nicka
 Min Tante! en sittserkloft . . . Partun! . . . O! hwilken Slidat!
 Min Gud! en Köpmansfru . . . ack! hwilken syn . . . jag döw
 Fouveler har hon nog . . . men ärmen! skilnad gör
 Du Sofärm . . . lifwets tröst . . . du mig i själen gläder.
 — Plats! hatten af! Just hit En Sögwälboren träder,
 Straxt Fröken af sin hand den Skänka handsken drar
 Och straxt på samma hand han tusend kyssar tar.
 Till lycka kom en klot, den jag i tyfshet frågar:
 Hwad om så hög Person hans Ringhet tänka wägar,
 Jo swarar han, „et hus hwars yta lysa plär
 „Det öfwerst ofta nog helt slätt meublerat är.
 „Om Juden någon gång Görnåmas hufwud ägde,
 „Jag tror han pudret blott, men aldrig hjärnan wägde,
 „En Hofman marmorin ??, för andra glatt och hård
 „Bär blott för egit Wäl den konstigaste wärd.
 Den karln är rätt besatt . . . Bewars! . . . han mig fösträcker.
 Han med et suddat arf sin arm mot högden väcker,
 — Hur han anfäktar sig! än för sitt bröd sig slår,
 An grinar han, än ler, än tar et stutt, än får.
 Ni — hwilket gruffigt slag! i det jag honom möter
 Sin panna emot min, han öbarmhärtigt sidter.
 „Kom! ropar han, ack kom! kom för at hånytt bli
 „Sätt er på denna bänk och bär min Poëse
 Ja så — Han rimma lårt — men för hans Auctors pra

Har jag ej någon håg min hälla äfventyra,
 Med bunten i sin hand det spöket följer mig
 Och skrifer Vers-fabrique! jag leswoer blott af dig,
 Et illslugt Hökar skrä som efter wigten dömmes
 Så litet hans förtjenst som sin avance förglömmes?

Hwad möte? — en Fransos — hur kan han leswo härt?
 Han? som wid här och gräs och soppor uppsidd är;

Men solen börjar nu at mera lodrätt brinna . . .
 Jag törstar, jag är matt — jag går til min Hjeltinna
 Hon nyss Bellona war som nu en Ceres är
 Och trött på årans bädd här fredens fructer skär.
 „På räkning bästa du — från Templet där du prälar
 „Ack! må jag få en blick utaf Creditens strålar!
 „Guds folk som sitter här! och hwem som bjödenar har
 „Ni weten hwad det är at swälta fyra dar!
 „Mamsell! gif Mandelmjölk, befall at man mig gifwoer . . .
 „Och innom en minut en vers jag at Er skrifer,
 „Bär fram en sup Regal och undersätligt bröd
 „Och Er jag sjunga skall i glädje och i nöd.

Här inom sluten borg jag blandat sällskap råkar
 Där en om Rykslands krig, och en om flickor språkar
 „Ja Liffland ha wi haft — „Son hade wackert ben
 „Säg huru dyr hon war? — „Wår gräns til hwita sten.
 „Du tror ej Turken slås — „Det kostar nio daler.
 „Då gå wi först ästad — „Sör hwar person på Baler
 „Så kån wår Hjeltehop — „I natt, så må det ske
 God Herrar! skrifer jag „Respekt för Schacquare.
 Et sådant prat och stoj dem i sin andact sörer
 Tänk! om en orätt piece wår Algebraicus förer
 Tänk! om han bleswo mat, just då han segra bordt
 — nej — tacka will jag spel med Tärning och med Kort.
 Må Banquer läggas opp! må ej Punctörer tryta! . . .
 Men nu det mörknar til — ren målnens fällor flyta.

Allt hwad som springa kan, från bord och bänkar far.
 Och jag med mitt esprit . . . jag ej den sista war.
 Et så wälsignat rågn — ack! hwad det kan hugswala!
 Wi tackade wår Gud, och glömdes at betala.

Bewis på Styrka i Tankar och Skriffätt *)

Innan det Americanska upproret emot England aldeles utbröt, och innan misshandlet hos de tryckta Colonisterne hunnit blifwa helt och hållet allmänt, såg man flera Patroniska skrifter komma ifrån Trycket, hvaruti de Personer, som redan dristat offentligen tala om Regeringens upförande och om Statens rättigheter, samt yttrat böjelse at med wapen i händerna förswara Landets sak, på det aldrakraftigaste upmuntrades at i et så patriotiskt beslut fortfara. Ur dessa starka och kärnfulla productioner sänder jag min Herre följande prosbitar. Jag önskar at de måtte smaka.

„Engelska Parlamentets strånghet emot staden Boston bör göra
„alla Americanse provincierna båsivande. Det återstår nu endast för
„dem at wälja antingen Swärdet, elden och alla dödens fäselighe-
„ter, eller ock underkasta sig at på et nedrigt och trälaktigt sätt be-
„ständigt lyda. Tide-punkten är nu inne för en wigtig Revolution,
„hwars lyckeliga eller olyckliga utgång, beständigt skall blifwa et
„mål för efterwerldens förundran eller beklagande.

„Böra wi wara frie eller trålar? — På uplösningen af detta
„stora problemet beror trenne millioner människors öde för det när-
„warande, och alla deras oräkneliga afkomlingars lyckalighet eller
„uselhet för det tillkommande.

„Waknen då, O Americaner! aldrig har ännu den landsträcka
„upprå hwilken I bo, varit beträckt af så mörka skyar som nu. Man
„kallar Er uppriska, endast för det I icke wiljen låta beskatta Er
„utan genom Edra egna representanter. Rättfärdigen då denna Eder
„rättmätiga pretension genom Eder tapperhet, eller ock besegla för-
„lusten af Edra Rättigheter med sista droppan af Eder blod.

„Det är icke tid at längre öfwerlägga. Då förtryckorens hand
„arbetar utan uppehåll at smida Er i nya kådor, blifwer Er tytt-
„nad et brott och Er inaction en nedrighet. At bibehålla Republikens
„Rättigheter se där, den högsta Lagen, den första skyldigheten. Den
„American, som uti närwarande tillfälle, då Americas frihet löper så
„ögonfärlig fara at förloras, icke anwänder alla sina krafter til dess
„förswarande, är den wanhederligaste, den förackteligaste af alla
„Slafwar.

Sedan frigsågan imellan Colonierne och Stor-Brittanien blifwit
uptänd, och bägge Nationerne börjat at i små partier bataillera hwar
annan, blef Warren uti en sådan schermytsel skuten. Parentationen
öfwer honom blef på Congressens befallning inför henne hållen. Af ne-
danstående korta utdrag derutur, kan man sluta om den frihets enthu-
siasme, som wid denna tiden härskade hos Americanerne, samt om
heltwa Parentationens värde.

*) Insändt.

„Dena

„Denne förträffelige Medborgaren är icke dödd, (säger Oratorn)
 „han kan icke heller dö. Hans minne skall ewinnerligen lefwa, wara
 „ewinnerligen kärt hos alla sanna Patrioter, hos alla dem som förstå at
 „älska Fäderneslandet. Under et inskränckt lefnadslopp af tre och trettio
 „år, har han wisat en Statsmans talanger, en Rådsherres dygder, samt
 „en Hjertes Sjal.

„J, som arbeten, alla för et föremål, som alla kända enahanda
 „hjälse at befordra allmänt wäl, nalkens Warrens blodiga kropp. Edra
 „ten Edra tårar skölja hans hederliga sår: Men dröjen dock icke för
 „länge wid des lik; utan återvänden til Edra hemwist, för at där
 „wäcka affly mot det wederstyggeliga Tyranniet. Wätte, då J för
 „Edra barn målen Tyranniets egenheter och ohyggeliga följder, håren
 „resa sig på deras hufwuden, deras ögon gnistra af wrede til Tyrann
 „nerne, deras upsyn blifwa hotande och förskräckelig, samt deras
 „munnar icke tala am annat än hämd! i et sådant ögnablick stolen
 „J gifwa dem wapen; och Eder sista önskan skall wara at icke återkom
 „ma som Segerwinnare, eller at de sluta sina dagar såsom Warren . . .

Utdrag af et Brev *).

„Jag undrar rätt mycket, at min Bror, ibland alla de nyheter han
 „lämnat mig ifrån Stockholm, ej nämt et ord om saken angående Guld-
 „smederna och Controll-Contoiret eller uplåckandet af underhålligt
 „arbetessilfwer. Jag wore så mycket mera nyfiken at få känna rätta
 „sammanhanget härmed, som jag genom flera discourser med framled-
 „ne Szwed-Directeuren Bergenstierna funnit möjligheten at begå, och
 „swårigheten at förekomma dylika bedrägerier, oackadt wanlig con-
 „trollering förättas. Af en resande har jag desutom hört berättas,
 „at en Guldsmids-Besäll, som sökt burskap, men genom Societetens
 „bearbetande fått afslag, har til at hämnna sig, författat en Inlaga
 „skäld til Hans Kongl. Maj:it, och dæri utan undantag anklagat hela
 „Societeten för arbetadt underhålligt silfwer. Men som anklagaren
 „federmera ej skall funnit sitt angifwande fullkomligen bewisligt, och
 „en del arbetare icke desto mindre fruktat at blottstållas för tiltal och
 „answar, skall saken så blifwit bilagd, at åklagaren wid munteligie
 „förhöre upwisat någre obetydliga saker, hwilkas underhållt ej skolar
 „kunna härödra af annat än den så kallade wanwaro och ofunnoghet i
 „lojeringen, hwarigenom de brottslige undgått alt tiltal och saken slus-
 „tats, så wida åfwen de årligt sinnade och ofkyldige lemnat alt an-
 „språk på reconvention. Desutom berättades mig, at under loppet af
 „denna rättegång skall i Kongl. Commerce-Collegio flere par Ljus-
 „stakar blifwit angifne och fundne ansenligt underhålliga, ehuru de re-
 „dan undergått efter wanligheten behörig controllering, och warit före-
 „färdig

färdigade af en Mästare, som i synnerhet för underhålligt arbete war anlagad och öfvertygad, innan desse stakar woro bestälde, mindre färdiggjorda. Til utrednande af dessa stakers rätta halt, hafwa öfverdensfull Controlleurerne blifwit upkallade och ålagde, at derå inför Kongl. Collegium å nya fördratta proftagning, hwilka då skola swarat at de, utan arbetets skadande, såsom färdigt, ej kunde taga prof deraf. I anseende härtil skall en opartist Guldsmed blifwit upkallad och anbefald at å berörde piecer, utan deras skadande, werksålla behörig proftagning, då särstilt prof af hwarie del, som sammanfogade genom lödningar utgjorde piecens hela, blifwit tagne utan at minsta skada derigenom arbetet tilfogades. Denna berättelse är jag så mycket mera benågen at tro, som den aldeles instämmer med Öfver-Directeuren Bergenshjernas utlåtelse i samma ämne. Då, under anstälde resor i orterna mistänkt silfwer förefom, och han derå sjelf fördrattade proffkastning, tilstod han upriktigt, at han ganska sällan fielt et dylikt arbete underhålligt, så wida ej detsamma, til alla dess delar war förfalldt; men då han anlidade någon Guldsmed om profwets tagande å samma arbete, fans alltid en mer och mindre betydande underhalt. Häråf torde man med säkerhet kunna sluta, huru som det hufwudsakeligaste utaf controlleringen ligger uti själwa profttagningen, och at i dess behöriga fördrattande nödwändigt fordras fullkomlig kannedom uti Guldsmeds-professions utöfning. På denna grund bör man ej eller tilräkna nu warande Controlleurer de felfsteg som wid silfwerets controllerande under deras tjenstetid blifwit begångne, så wida skickelighet uti proffspänens affkastwande, såsom oberakt, wid deras antagande i syzlan, ej blifwit satt i fråga, och de egennyttans påfund, hwarigenom den klokaste fördrattning beröfwats dess hälsofamma werkan, ej för än nu blifwit updräkte. Men jag uppluter mitt widare omdöme härå, tills jag med nästa Påst får säker underrättelse från dig om hela förloppet af denna sak. Jag är jämtwål angelägen at få weta, huru många och hwilka Guldsmeder äro angifne eller kände för dylikt arbete, i Stockholm och flere Städer, på det både jag och andre måtte kunna söka trär ersättning, medan sådana Mästare ännu lefwa, samt om icke de redan skyldige befundne äro stälte under laga tiltal och öfwarfam pligt? Jag är imedleertid och städse oc.

Til någon uplysning och swar härpå tjenar följande Pror. Utdrag.

Utdrag af Kongl. Maj:ts och Rikets Commerce-Collegii Protocol, hållet i Stockholm den 27 Februarii 1783.

S. D. Lemnades uppå anhållan Guldsmeds-Gesällen Petter Flodberg förtråde, hwarester han upwiste en med wederbörlig Controllestämpeil försedd.

förfedd Silfver-Rjusstake, tillhörande Hof-Secreteraren Wettervik, och hwilken stake, enligt vice mynt-Guardiens Hjelms, som å den samma tagit nytt prof, lemnade intyg, på flere ställen å pipan skall funnits wara underhaltig; förmenandes Flodberg samma stake wara en utaf de twänne som af Controlleuren Hamberg för någon tid sedan uti Kongl. Collegio upwistes wara af mindre halt.

I anledning häraf blef Controlleuren Hamberg upkallad, hwilken efter lemnat företråde tillfrågades om och huruwida berörde stake woro densamma som han förut såsom underhaltig upstedt; hwarpå han swaradt, det han icke kunde sig det nu erindra; utan berättade, at han å den upwiste underhaltiga staken genast afklipt nedra kanten af foten, samt gjordt densamma obrukbar.

Och som Controlleuren Hamberg uppå Kongl. Collegii tillfrågan, sade sig å oftaberörde nu upwiste Rjusstake icke kunna taga något widare prof utan at skada densamma; Alltså och uppå Flodbergs anmälan, at han kunde werkställa det, utan at skada arbetet; fant Kongl. Collegium för godt lemna honom tillstånd, at uti bemälte Controlleurs närwaro taga utaf Staken proffspån, å hwilken Controlleuren ägde at anställa wederbörligt prof, samt med berättelse therom til måndagen inkomma. År och dag som för skrifwit står.

In fidem Protolli.

PEHR ZELLINGER.

Den sista Annancen.

De af hela Opus 3 återstående Numren utkomma på en gång, och som de i anseende til ämnet äro extraordinaira, utgifwas de ej en wanlig dag, hwarken Mondag, Onsdag eller Sredag utan nästkommande Torsdag som är d. 17 Julii. Hwad denna dagen är mig smärtsam! då jag bde taga afsked af mina 100 . . . hwad säger jag 1000 Prænumeranter — hwad det ögnablicket måtte wara grymt at den sista gången här i werlden complimentera Wälsig. Tryckfrihetens 50 hwad säger jag 5000 köpare! — Hwilken förtwifad Scene at stiljas wid sina 10000 . . . hwad säger jag 10 extra Läsare!

Mätte dessa sammerade 16010 människor glömma allt extra, och den sista gången köpa för contant!

Åf 300 Nummer hwars Redakteur jag varit snart i 3 år, hafwa endast de 4 första blifwit förbudne. Ingen må inbilla sig at samma öde är förbehållit de 3 sista — Nej! ehuru de äro frimodigt skrifna, skrifna med all den dristighet som ägnar en fri Swänskt män, så äro likwäl de Kongl. Tryckfrihets Förordningarna heligt i allt tagna.

Respective Prænumeranter annodas at aldrast först inom en månad å dato inslämna Prænumerations-sedlarne i Bocklådan. Den 3:die och sista Skåcken i 2 delar inbunden får köpas d. 20 Junii i Bocklådan eller hos Utgifwaren, tillika med de andra Skåckarna, undantagandes de aldrast första 50 Numren som för et år äro utgångne. NB. Hwar del kostar 32 s.

Dag = Bladet =

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken.

N:o 98. 99. och 100.

Stockholm den 17 Julii 1783.

Herr Redacteur.

Sanledning af den wänskap Min Herre flere gånger och i synnerhet förledet är för Julhelgen i N:o 23 wisat mig, hoppas jag, at medföliande Poeme Landtnöjet, tillika med den lilla Epitre dedicatoire måtte winna et rum i Wälsignade Tryckfriheten. Som jag sjelf ej äger förlag til dess tryckande, och är utom dess med en talrik famille stadd uti yttersta behof, äger jag ingen annan ressource än denna, i den fullkomliga och glada förtröstan, at en wördad och wälgörande Allmänhet, (af hwars ädelmod jag medelst 55 R:d. insändande rönt det måst rörande och öfwertygande prof) ej underlåter at äfwen nu lämna mig något wedermåle af sin bewägenhet. Jag tillstår upriktigt at mit Poeme ej äger den energie, den styrka det borde, men jag wägar äfwen hoppas, at den Respective Publiqven anser det med mindre Critiska än Christna ögon mot dess Författare, och at Den lätteligen lärer finna, huru swårt en Poet, kan alstra något af det höga och starka, då han är i missning til och med af de oungängeligaste behofwer. Om darsöre någon del af en wälgörande Allmänhet wille betala detta Poeme med mera än det wanliga priset, eller ock sedan det är läst, insticka en liten hjelp af penningar i Herr Nordströms Boklada wid Ribbarhus. Torget, under Adress til . . . n . . . s . . . a, (många kunna hjelpa en med litet) så ber jag at Herr Redacturen täcktes föga den anstalt, at desse ädelmodiga wälgörare måge anteckna sina namn, Initial-bokstäfwer, eller deviser; på det jag sedan uti allmänna papperen måtte kunna ge förteckning på deras genereusa åtgärd och ehuru jag

Jag ej kan afbrida min skuld, åtminstone wisa den enda erkänsta
jag förmår.

Stockholm d. 16 Maji 1783. - - - n - - s - - a,).

Des humains rassemblés, tel est le juste emblème
L'homme, en soulageant l'homme est utile a lui-meme,
Talbert.

Den respective Allmänheten
Jag wdedsamt underställa will,
Din ej det strider mot diæten,
Ja emot sselfwa billigheten
At en Poet som bjuder til
Uppå Parnassens högder blänka,
Som att skrifa och i tänka
Sin bästa ålder offerar opp,
Skall lika fullt för all sin möda
Ha brist på kläder och på föda;
Och i sitt hela lefnadslopp
Ej lyckans ynnest kunna winna

Men

*) Det är i flera weckor, och för flera considerationer jag balancerat at infatta detta
href — Men ingen ordsal i wärlden bör hindra mig när det kommer an på at
sjäna en i så hög grad behöfwande — Jag önskar endast at sedan tryck och pap-
per är betalt, som jag med all min willja, med all min flydighet är nog olyf-
tig för at ej kunna bestå, öfwerföretet wore någorlunda swarande emot Poemet
, , , emot hoppet , , , emot behöfwen , , , Jag önskar det Det är all hwad jag
förmår — Det är möjligt at just då Redacturen af *Walden. Tryckfeheten*,
slutar, så börja flera Witterhets Mästare ån Police och Fiscaler at köpa
Wätte njuta någon liten fruct, och Utgifswaren hwars säkra
wiust har varit 100 R.d. plick, owett af hyrda penor, ofta gräl och ledsam-
heter, skall alltid tro sig tillräckeligen belönt.

Utgisw.

P. S. Ett ark papper med blett och penna är framlagt i boklådan , , , eller
jag jag helst, at samnta adress då den är beqwämligare, nyttjades som i N:o 23.
Jagen låg mistänka kunde då yppas at icke sammansfötet komme på rätt hand.

Men se sin bästa tid försvinna,
 Ut i et fallt och fructlöst hopp.
 Hwi sku Appollos söner så
 Med möda sina bitar leta,
 Då Bacchi wilddjur bli så feta
 Ut de som knappast orka gå?
 Hwad tröskt at söka Pindens lagrar
 Ut ärnä et odddligt namn,
 Då man i wishers egen famn,
 Och Sång-Gudinnors stötte magerar;
 Och då oräkneliga Bagrar
 Ses ostöddt hinna Iyckans harn?
 Jag därifrö skilgt mig från den Clasen
 Som skrifwer blott för Årans skull,
 Jag endast söler efter gull
 Om sådant finnes på Parnassen.
 Jag wil det högmöd låta fara
 Ut sträfwa efter ryckets glans,
 Ut så Contanter för sin wara
 Är bättre än en Lagerkans.
 Kort sagt, jag skrifwer slätt och rätt
 Blott jag det minsta hopp får hysa;
 När andra skrifwa för at lysa,
 Så skrifwer jag för at bli mått.

Landt-Nöjet

Gudinna! Du som styr et snille
 Dit bistånd jag af dig begär;
 Hielp mig at teckna det jag wille
 Huru sällt, hur luffigt landet är.
 Jag wägar här din godhet yrka,
 Gif mig den eld, den kraft, den styrka
 Ut jag min tassa listig gör.
 Lys mig med dina klara strålar
 Ut då jag här Naturen målar
 Naturen och min pensel för.

Bred

Bredvid en bäck som skummigt kulrar
 Från branta klippans höga topp
 Och uti farten sagta bulkar
 Samt öfs och willas i sitt lopp.
 Uti en lund, där solen målar
 En ewig sommars glada strålar
 Där har jag rest mit lugna tjäll;
 Där lyckligt skild från falsta wänner,
 Mit hjärta frid och nöje känner,
 Där är jag fredad, glad och fäll.

Men morgonrodnan sina strålar
 Kring Horizonten breder ut,
 Och där de purpur ränder målar
 Som båda kulna nattens slut.
 Straxt flyktar mörkrets dunkla dimma,
 I öster syns en flammig strimma
 Som byts uti en Azur sky;
 Snart solen uppå fästet hastar
 Och då hon sina strålar kastar
 Ses nattens tomma fluggor fly.

Nu lifwas blomstrens spåda knoppar
 På Floras violetta fält
 Där wåta daggens sänkta droppar
 Sig öfwer brixens bäddar smålt.
 Förnögdas öfwer Solens värma
 De lätta luftens flockar swärma,
 Dem nöjets känsla lockar fram.
 De än kring almens grenar leka,
 Och än med öm förtjusning smeka
 Wid höga aspens raka stam.

I högden dagens Drottning blänker
 Och himlahwalfwet lyser opp,
 Hon ren en strålig värma sänker
 Som lifwar jordens slagna hopp.
 Naturen ses ur dwalan wäckas,

De bleka stjernors irrblos släckas
 Och vårens pragt kring fälten vår;
 Kring blomstren spåda fjärlig famlar,
 Och där den saft, den söttma famlar
 Hvaraf des lif sin näring får.

Jag fram til närmsta skogen hinner
 Som prälar med sin gröna drägt;
 Och i des skygd en swalka finner
 Af västanvädrets milda släkt.
 Här ses de trefna myror strera,
 Bland gräs och tufvor idogt leta
 Sin nödtorft, hwar uppå sitt sätt.
 Du lättjans barn! tag här den lära:
 Den njuter endast verklig åra
 Som wet at nyttja tiden rätt.

Den främnda haren fristad söker
 Förkräft af hundars gälla skall;
 Förgäfves han i bugter kröker
 Han hastar til sitt säkra fall.
 Han syns, det brinner och det smäller,
 Et bly som särar och som fäller
 Igenom luftens rymder far.
 Den bistra döden lodet följer;
 Han med sit blod den marken följer,
 Som förr des lugna fristad war.

Et brutit ljud mit öra röder
 Som från en flugget kulle går,
 Där jag en tjäder spela höder
 Som sina tjufta driller slår.
 I furans skygd jag närmre hastar,
 Min bössa jag til ögat kastar
 Och knappast uppå trycket rör,
 Förr eldens blix och dödens dunder
 Öde slut uppå des glada stunder;
 Han tyffnar, tumlar, och han dödr.

Til nya mord jag mig begifwer
 Jag qwäswer mänsklighetens bud,
 Och hastar med förnyad ifwer
 At härma hjärpens spåda ljud.
 Straxt skyddar han ifrån sitt säte;
 Bedragen af mit falska låte
 Han sänker sig på närmsta tall;
 Men knapt han på des qwistar finner
 Förm han sin säkra bane finner
 Wid lågons skymt och dödens knall.

En dalkrig sjo min syn förnsjer
 Som himlens dubbla bildning bär;
 Et flygtigt stinn sin ankomst röjer
 Och spritter kring de grunda stjär.
 Jag snart til rofwet mig bereder,
 Kring stilla staran noten breder
 Som sedan dras til närmsta land.
 Den skrämde tropp til botten hastar,
 Men sig i sträckta snaran kastar
 Och fångas på en sandig strand.]

An uppå böljans blåa yta
 Wid udden af et långsträckt nås,
 Jag i en urgröpt el ses flyta
 Bland blommor, snäckor, wass och gräs.
 Sig fåfångt härsta wägen yfwer,
 En kantig köld des rundning klyfwer
 Som af et blåhwiitt skum betäcks;
 Den resta böljan häftigt brusar,
 Til tomma stranden ifrigt rusar
 Och mot en mofig klippa bräcks.

Nu samlar sig en idog stara
 Som morgonrädnan lifwat opp;
 At uti jordens famn förwara
 Sin utkomst och sitt glada hopp.
 En bilad plog ses jorden sära,

Deß gröna yta genombära
 Och uti djupa fåror gå.
 De spridda korn som återn hölja
 Sig i deß mjuka gömmor dölja
 At en förnyad tilwärt få.

Ur myllans djup sig brodden bryter
 Deß gröna topp man redan ser,
 Som i et kornrikt ar; sig byter
 Och sedan gulnar mer och mer.
 Sin lön ses trefna åbon skörda,
 Men dignar återns mogna börda,
 För blanka lians hwästa ägg;
 Som tåta hugg frina fälten gifwer
 Deß gula fästen nederrifwer
 Och störtar ner deß glesa wägg.

Du sälla folk! som jorden pryder
 Med idog möda och beswår!
 Du blott naturens enfald lyder
 Deß lag du i ditt hjerta bär.
 Hur nögd hur glad är ej din tefnad?
 Du smakar sötman af den trefnad
 Som flyr ifrån Monarkers stott.
 Dig inga oros tankar plåga
 Du njuter nöjet af den äga
 At älskas och at göra godt.

Du säras ej af ofunds taggar,
 Du dnstas wänstors sanna wäl;
 Ej något qwal dit hjerta äggar
 Och inga forger bryr din själ,
 I flygd för Nordans bistra ilar,
 Du glad uti din koja hwilar
 Där nöjets stilla tjuuning rår.
 Du smma lärt för dem som lida,
 Och wid en älskad matas sida
 Du lifwets wällust njuta får.

Om någon gång du oro känner,
 Om någon ångslan tår dit bröfst,
 Om någon sorg dit hjerta bränner,
 Din maka ger dig råd och tröst.
 Du dig-i hennes armar hastar,
 Din sorg du i des sköte kastar,
 Hon del i dina ödor tar;
 Då dina barn dig menlösst smeka
 Kan du ej dina känslor neka
 Hur ljufst det är at beta far.

At nåstans fel fring bygden sprida
 Du i din oskuld intet wet,
 Och dina dagar glättigt strida
 Uti en säll skunnoghet.
 Förnögd med hälsa och med föda,
 Naturen lönar ömt din möda;
 Hon är dit stöd, din wän, din Mor.
 Jear därar sig i wällust matta,
 Du lårt det sälla lagn at skatta.
 Som i et fredat samwet bor.

Förnögd och lycklig i din hydda,
 Du följer nöjets ljufwa drift;
 Din dygd, din oskuld dig beskydda
 Mot lastens fina domnings gift.
 De brott som uti Städer rafa
 Til mänskoslågters blygd och fasa,
 Du knapt en gång at nämna wet;
 Du gjuter inga afunds tårar,
 Du aldrig andras rykten sårar,
 Med en förnäm beleswenhet.

Då trött du dagens afton hinner,
 Du til din lugna hydda går;
 Och där den sällhet för dig finner,
 Som ej i stora werlden rar.
 Du ses ej dessa därar öka
 Som efter lyckans irrbloß söka,

På brädden af des hala brant;
 Man ser ej dig den hofkonst äga
 At tänka et, och annat säga,
 Du endast lärt at tala fant.

Då hjelten grym och wildsindt ränner
 Med hjerta kallt och hårdt som is,
 Förkrokar, härjar, slår och bränner
 Och är sitt usla släktes ris;
 Man endast fruktar för des styrka,
 De skrämde hopar honom dyrka
 Bestänkt med sina likars blod;
 Du våremot vår ömhet drager;
 Fast icke prydd med krigets lagor
 Vår åkeru dock din ärestod.

En usling utaf lyckan ratad
 Är säker om dit hägn, dit skydd;
 Af dig är endast lasten hatad
 Du sårar ej en värnlös dygd.
 Då du til lifwets afton hinner,
 Och ewigheten för dig finner
 Du bästwar ej för dödens glaf.
 Då hjeltens ofärd glädje gifwer
 Din kalla aska hedrad blifwer
 Med dygdens tårar wid din graf.

Rom då at blomsterkransar wrida
 Naturen i sin skönhet är
 Och Herden wid Herdinnans sidg
 Sin ömma trohets lön begär.
 Naturen deras hjertan röret,
 Naturen deras känslor förer,
 Naturen eldar deras bröst;
 De ej en renad låga dölsja,
 De blott Naturens enfald fölsja
 Och lyda hennes glada röst.

Camilla! kom at nøjet smaka
 Och prydh naturen med din pragt,
 Den tid som flyr ej fås tillbaka
 Då man den har til rygga lagt.
 Låt mig dit ömma hjerta vinna;
 Du skall hos mig en trohet finna
 Som segear i min rödda själ,
 Och aldrig tiden skall förtära;
 Ett älska dig skal bli min ära,
 Ett värda dig skal bli mit wäl.

Herdingna! lika skön med wären!
 Med wären lika lycklig blif!
 Du njuter nu de sälla åren
 Då allt är hälsa, allt är lif.
 Ack! nyttja dina glada dagar,
 Och låt Naturens ömma lagar
 Få leda dina känslors lopp.
 Ack! låt mig dig i famnen sluta,
 Och på dit bröst den wällust njuta
 Som gör min sällhet och mitte hopp.

Register och Innehåll på de 50 Sidsta Numror i Sidsta Skåcken.

N:o 51 utur System Social, Ensligheten — 52 små Utdrag utur Historien, bref til Utgifwären — 53 Samtal imellan Döden och en Grefwinna, Wers til Utgifw. — 54 En besynnerlig character hos en Engelsk Officer, Fabel om en Grefwinna — 55. 56 57, 2 gånger uplagd, en Saga full af moral, den militairiska frågan om ordre de Bataille på 2 leder deciderad, Fabel — 58 Saga för Mamsell K. .1, Strödda Tankar, Om Examina i China — 59 utur System Social, Catholiska Prästen: Anecdoter — 60 Anecdoter och Infall hos de gamla Romare, Idylle, — 61, 2 gånger uplagd, Samtal imellan en Sjö-Capitain och en Neger, det sena brölloppet — 62, 2 gånger uplagd, Konungens af Neapel Tal i dess Finance Conseille, De lyckliga makarne i Sverige, wers på Hennes Konglig Höghet Prinsefians
 Nams

Namnstag, Idille — 64 65 et äkta Engelskt bref och äkta Patriotiska tankar, Epigramme — 66. 67. 2 gånger uplagd, Tal til Philippe den andra af Keiser Carl den V, Anecdoter — 68 Inromptu, Månans Förmörkelse — 69 för Militairer om kortspel — 70 utur System Social, Anecdote ifrån Tärnå, Samtal imellan 2 Poëter — 71 Predikord wid en Bondes begrafning, Intet, Ode, Epigramme, Anecdoter, 72 73, En dedication til nu warande Konungen af Frankrike, aldeles olif andra dedicationer, et bref skrifwit 1753, öfversättning af Anacreon, Anecdoter, Reflexioner, Epigramme — 74 En makalös Skål sjungen i Hellingsfors, Fabel, Poëtens stykt — 75. 76, 2 gånger uplagd, min ödelagda Födelseort, om Assistance-Contoiret — 77 Fabel, Reflexioner — 78. 79. 2 gånger uplagd. Om Konglig öfver Ståthållare Ämbetets förordning angående Figgares fasttagande och spöslitande, Alstonen Idylle — 80. 81, 2 gånger uplagd, bref ifrån et Swänst fruntimer som nu är i Constantinopel, om Fruntimerna därstädes, Idylle — 82. 83 på Kongl. Maj:ts höga Namnsdag, den oblyge bondens Tal — 84 militairiska Nyheter, Reflexioner, Anecdoter, — 85 86 Erkebiskopens bref til Konung Eric den XIV, Vers til Iphigenie — 87. 88. 2 gånger uplagd, öfver Hennes Kongl. Maj:ts Drottningens incognito i Kungstrågården, Caräcter och Portrait af en Mamsell i Stockholm, Militairiska nyheter — 89 et bref af d. 20 April 1762 om Rikets då warande ställning, öfver Paris, om Stockholms nya Opera-hus ifrån Hamburg — 90. 91 om Bastillen i Paris och Frondeuren Linguet — 92 2 gånger uplagd, om Assistance-Contoirets i Stockholm — 93. 94 Utdrag utur Helvetius, Prospectus til den nya vers Fabriquen — 95 om en Tyrann, Utdrag utur Helvetius — 96. 97. Kungs Trågården Poëm, utdrag af bref om Silswers proberande.

//// Wälsignat slut . . . det är förbi —
 Skall intet skott wid griften läsas?
 Nej, nej — Cadavret bärs af Politi
 Och Koten Skrif inunder Rådstan krosas.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.